N°. 77. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 29 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 21. Junij. Onze *Allg. Preus. Zeitung* meldt heden het volgende vreesselijke brandongeluk uit Silezie: «In den nacht van 17. op 18. Junij geraakte te Breslau in de Mäntler-straat een huis met het daaraangrenzende achtergebouw in brand, en het vuur sloeg met zulk eene snelheid voort, dat slechts weinige bewoners en daaronder verscheiden behoeftigen, tijd genoeg behielden, hunne have en goed te bergen. De meesten moesten naakt en bloot hunne woningen verlaten en verscheiden worden zelfs geheel vermist; onder dezen eene vrouw met twee kinderen en vier nagelsmids-gezellen. Van deze laatsten zijn er des anderendaags drie, geheel verbrand, van onder het puin eener zolder-kamer, waar zij geslapen hadden, te voorschijn gebragt, kort daarna ook eene menschenhand. Een kleedermakers-gezel bekwam, terwijl hij zijne kinders poogde te redden en zulks ook met goeden uitslag bewerkstelligde, aanmerkelijke brandwonden, en een kastenmakersleerling, die langs eene ladder poogde te vlugten en van dezelve afviel, een zware kwetsuur aan het hoofd.

WEZEL, den 16. Junij. Den 21. Maart ll. werd de 17jarige dochter van den heer *Medling*, geacht koopman alhier, door een dollen hond zeer ligt in het linker been gebeten. De wond, die niet meer dan een speldeschrap scheen, genas spoedig en men dacht er niet meer aan, toen eensklaps op den 1. dezer, dus eerst na 10 weken, mej. *Medling* de watervrees kreeg. Op het oogenblik, dat ieder haar verliet, had haar oude vader den moed om haar te naderen, maar werd terstond door zijne dochter gebeten, die eenige minuten daarna onder hevige stuiptrekkingen stierf. De wond van den vader is dadelijk gebrand; doch men is nog verre van gerust te zijn. Dergelijke vreesselijke gevallen zijn helaas niet zeldzaam, en terwijl het tot hiertoe niet gelukt is een onfeilbaar geneesmiddel tegen den dollehonds-beet te vinden, ware het voorzeker wenschelijk dat aan de buitensporige menigte honden, die in vele steden omzwerven en waarvan vele naauwelijks het noodig onderhoud ontvangen, door wettelijke verordeningen paal en perk worde gesteld.

ENGELAND.

— Men is bezig in Engeland eene waterkerk te vervaardigen. Dit nieuwsoortig schip is zeer bezienswaardig. Het is van onder plat; de achtersteven is vierkant en de voorsteven als die van een ander schip. De lengte van desen drijvenden tempel is omtrent 24 meters, de breedte 7. Van binnen is hij 5 meters hoog. Het dak wordt door ijzeren kolommen onderschraagd; de predikstoel, met rood fluweel bekleed, is van ijzer. De stoelen en banken zullen insgelijks van ijzer zijn. De bestemming dezer kerk is nog niet juist bekend; maar zij kan omtrent zeven honderd personen bevatten.

— In eene op den 18. Junij alhier gehouden vergadering, ter viering van den gedenkwaardigen slag bij Waterloo, werd een snaphaankogel vertoond, die in den namiddag van den 18. junij 1815, een soldaat van het 73ᵉ regement engelsche infanterie, gedurende eenen aanval der kurassiers van den maarschalk *Ney*, in het hoofd boven de linker slaap was gedrongen. De man herstelde, doch bleef geweldige smarten uitstaan, daar alle pogingen om den kogel uit de wonde te halen, vruchteloos waren gebleven. Laatstleden dingsdag echter kwam de kogel, na 31 jaren in *James Brian's* hoofd te hebben gehuisvest, door den mond naar buiten. De kogel is aan eene zijde plat. De man bevindt zich thans veel beter.

FRANKRIJK.

De telling der bevolking van Parijs en deszelfs regtsgebied wordt dagelijks met ijver voortgezet. Volgens de reeds bij de administratie ingezamelde opgaven, heeft men grond om aan te nemen, dat meer dan 1,000,000 inwoners op dit oogenblik gevestigd zijn binnen den kring van het octrooi der hoofdstad. In 1841, tijdens de laatste volkstelling, beliep die bevolking 912.033 zielen, waaronder niet begrepen waren de garnizoens-troepen, de afwezigen, de ingezetenen, en de vondelingen.

In 1836 bedroeg de bevolking	774.338	zielen.
« 1828 « « «	713.996	«
« 1809 « « «	714.586	«
« 1808 « « «	580,609	«
« 1806 « « «	547.756	«
« 1802 « « «	672.000	«
« 1798 « « «	640,504	«
Op het einde der Regering van *Lodewyk XVI*	610.620	«
In 1784 volgens *Necker*	660.000	«
« 1778 « *Mohau*	670 000	«
« 1776 « *Buffon*	658 000	«
Van 1752 tot 1762	576.630	«

Waaruit volgt, dat in minder dan eene eeuw de bevolking van Parijs bijna is verdubbeld.

Van 1709 tot 1719 bedroeg zij	509.640	zielen.
Onder *Lodewyk XIV*	492,652	«
In 1590	200.000	«
Onder *Hendrik II*	210.000	«
In 1474	150.000	«
In de XIIIᵉ eeuw	120,000	«

Zoodra de nieuwe omwalling de grensscheiding der hoofdstad zal uitmaken, zal Parijs 48.000 meters omvang hebben. Het departement der Seine was bij de laatste volkstelling in 1841 bewoond door 1.150,729 personen, die een vast en bekend domicilium hadden.

BELGIE.

BRUSSEL, den 24. Junij. Laatstleden Zondag zijn te Nieuwpoort geschillen tusschen de militairen en de burgers voorgevallen, die tot bloedige tooneelen aanleiding gegeven hebben; zie hier wat uit de verhalen schijnt te blijken. Tot nog toe hadden beide de partijen in de beste verstandhouding geleefd en elkander zelfs wederkeerig tot hunne feesten en vermakelijkheden genoodigd. Zondag nu moest er van den kant der burgers zulk een feest plaats hebben, ter gelegenheid eener prijsuitdeeling van den kant der rederijkers aan het best gekeurde dramatische opstel in het Vlaamsch. Tot dit feest schijnt men de officiers, of omdat men het vergat of omdat men het niet wilde, niet genoodigd te hebben. De kapitein *Parys*, die bij afwezen van den kommandant het bevel voerde, moet hierop verklaard hebben, dat hij den optogt niet zou dulden. Om moeite te voorkomen deed men hem, zeker wat laat, door den burgemeester een uitnoodigings-biljet toekomen, maar hij bleef bij zijn opzet. De bestuurders schijnen zich hierop tot den generaal, die de provincie kommandeert, gewend en van dezen verlof bekomen te hebben. Desniettemin werd, toen de optogt werkelijk plaats en bij de hoofdwacht gekomen was, de tromslager eerst gevat en vervolgens de stoet door de soldaten met gevelde bajonnetten gestuit. Reeds toen moeten er menschen gekwetst zijn, doch een erger twist ontstond in een estaminet, waar *Parys* zich des avonds met andere officieren heen begaf en waar met tafels, flesschen, stoelen enz., gevochten is. Patrouilles waren door de stad getrokken, en het stond te vreezen, dat, bij de stijgende verbittering, dezen weldra aangevallen zouden worden; maar geheel de gemeenteraad begaf zich in ambtsgewaad naar kapitein *Parys*, en deed hem begrijpen, dat hij, in de gegevene omstandigheden, zijn volk binnen de kazernen moest houden, als wanneer de regering van haren kant zich voor de rust borg stelde. Gelukkig vond deze voorstelling gehoor. Sedert zijn een paar generaals in de stad gekomen, en het is dus te verwachten dat de orde niet verder gestoord zal worden.

— Eenige dagen geleden is de vijf-en-veertig-jarige huisvrouw van *Josephus de Meerman*, houtzager te Zele (Oost-Vlaanderen), van haar *vyf-en-twintigste kind* bevallen. De moeder en het kind zijn welvarende.

NEDERLANDEN.

NIJMEGEN, den 23. Junij. Zondag avond, ruim 9 ure, is door verscheiden menschen te Groesbeek gezien, dat een vuurbol ten zuid-oosten langs de R. C. kerk gevallen is, welke door sommige voor eenen meteor-steen (van welken echter niets meer is te vinden geweest), doch door anderen voor een phosphoriek verschijnsel is gehouden; het licht was zoo sterk, dat men hetzelve alhier en nog veel verder heeft waargenomen. Ook te Overasselt en eenige andere dorpen heeft men op verscheiden plaatsen vuur zien vallen.

— Naar wij uit goede bronnen vernemen, heeft er den 19. dezer tusschen de ingezetenen van Vlijmen en die der belendende gemeente Nieuwkuik eene schermutseling plaats gehad; ontstaan door dat de inwoners der eene gemeente hunne koebeesten lieten grazen op eene weide, waarop de andere gemeente alleen vermeende regt te hebben; waarom deze dan ook die koebeesten wilde schutten, terwijl de andere zich daartegen hevig verzette. De officier van justitie, van dit voorval bewust, begaf zich onverwijld naar die plaats, gevolgd door een detachement maréchaussées.

De officier op bovengezegd grondgebied gekomen, vond daar een aantal gewapende bouwlieden uit de gezegde twee dorpen, welke als het ware krijg tegen elkander voerden. De weide waarop deze schermutseling plaats greep, was omzet met wachters, die insgelijks met wapenen toegerust, den heer officier beletteden voort te gaan en zich onder de oproerige landlieden te begeven.

Dadelijk echter schoot hierop een luitenant der maréchaussées toe, en het gelukte dan ook den heer officier van justitie, na bekendmaking zijner kwaliteit, de te zamen gekomene menigte te bereiken.

De edel achtbare heer officier van justitie trachtte hen met bedaardheid tot stilstand te brengen; zeggende dat dit geschil eene territoiriale kwestie is en de beslissing daarvan aan den regter alleen moet worden overgelaten, die hun, welke regt hebben, regt zoude geven, waarin Z. E. A. dan ook na eenige oogenblikken heeft mogen slagen. De volksmenigte heeft zich verwijderd en is tot heden, voor zoo ver wij hebben vernomen, rustig gebleven.

Dank zij hiervoor de waakzame justitie die thans wederom een nieuw blijk van haren onvermoeiden ijver heeft aan den dag gelegd, en aldus een oproer voorgekomen hetwelk zeer noodlottige gevolgen zoude kunnen gehad hebben.

— Uit 's Heerenberg schrijft men, betrekkelijk den vreesselijken brand, welke die gemeente getroffen heeft, nog nader, dat het vooral aan de hulpvaardigheid der heeren *Westerman* en *Jansen*, burgemeesters te Emmerick en Elten, is toe te schrijven, dat men dien brand vrijdag laatstl. is meester geworden, en dat, bij het algemeen verlies, hetwelk heeft plaats gevonden, dat van den onderwijzer *Boescken* bijzondere deelneming verdient, als hebbende deze letterlijk niets dan het leven behouden, en zich, met zijne vrouw en vijf kinderen, ter naauwernood uit de vlammen gered.

VLISSINGEN, den 27. Junij. Betrekkelijk het ter reede dezer stad verzamelde eskader, verneemt men, dat Zr. Ms. fregat *Jason*, kapt. ter zee *Willink*, vergezeld van een kor-

ALI BOUFRAHI,

DE MAN MET ZES VINGERS.

—

(Vervolg van onze vorige.)

Dit wreede voorstel werd aangenomen en ten uitvoer gebragt. De smart ontrukte Ali geweldige kreten en hij vroeg genade van hen, die hem pijnigden. Velen hunner hadden dienstbetooningen en geschenken van hem genoten, maar zij waren te ver gaan om terug te keeren, en zijne smeekingen vonden doove ooren.

Nadat de marteling volvoerd was, plaatste men drie wachten bij den bloedende gevangene, die uit razernij zich zelven in handen en armen beet; de vreesselijke pijn had alle sporen van dronkenschap of bedwelming doen verdwijnen.

De nacht verliep, en de wachten, van het waken afgemat, door het overmatig gebruik van vleesch spijze en zware dranken loom en log geworden, en geheel vertrouwende op de verminking, die men Ali had doen ondergaan, waren eindelijk in slaap gevallen. Ja zelfs de oude Kador, die tot het drietal behoorde en niet de minst waakzame was, meende dat hij het nu wel wagen konde een uurtje rust te nemen.

Zijne bewakers hoorende snorken, voelde Ali de moed weder in zijn hart herleven. Maar hoe zou hij zijne boeijen verbreken? Een of twee wanhopige pogingen overtuigden hem dat zijne reuzenkracht niet toereikende zou zijn om de dikke koord van palmvezelen, waarmede hij geboeid was, te verbreken.

Hij herinnerde zich dat hij in het midden van de hut een breede steenen tafel gezien had, met uitgehouwen en scherpe randen, waarop de kom met sterke drank geplaatst was geweest. Zich naar dezen kant heen slepende, wreef hij met onuitputtelijk geduld de koord tegen de scherpe rand van den steen, totdat het hem gelukte, dien door te zagen. Toen waren zijne handen weder vrij.

Met eene kleine dolk, die hij zachtkens uit den gordel van een der slapers trok, sneed hij de boeijen van zijne enkels los; daarop twee stukken van zijn tulband afscheurende, doopte hij die in de olie van de nog brandende lamp, en omwond daarmede zijne bloedende voeten. «Nu," zeide hij tot zich zelven, «nu is het tijd om te ontsnappen of te sterven! maar vooraf zal ik mij wreken!" Op handen en voeten naar Kador den eenoogige kruipende, die de oorzaak was van al zijn lijden, plaatste hij zijne ijzeren vuist op den mond des grijsaards en boorde met de andere hand zijnen dolk diep in het hart des verraders.

«Bloed genoeg!" murmelde hij, het lemmer afwisschende. Vervolgens eenige kleine broodjes in de kap van zijn overkleed verbergende, want hij begreep, dat hij in eenen zoo zwakken toestand, meer dan een dag noodig zou hebben, om zijne woning te bereiken, sleepte hij zich zonder eenig gerucht te maken tot buiten de hut. Daar buiten was alles rustig: mannen en honden, dieren en menschen, allen hadden hun aandeel gehad van de geschenken van den Scheik en allen sliepen na het genotene vrij vast. Als eene slang door het dorp heen kruipende, daalde hij af tot de rivier, die, op een halve mijl afstands, snel zeewaarts vloeide.

«Bij Allah!" riep Ali uit, «als ik het water slechts bereike, dan zal ik mijn vrouwtje weder zien! Helaas! helaas! wat zal er van Rahmana worden? Heden moest ik in het woud van Sabel terug zijn!"

De roode tinten van de morgenschemering vertoonden zich naauwelijks in het oosten, of het geblaf der honden en de kreten der menschen weergalmden reeds door het dorp. Ali hoorde ze, en zijn hart klopte hoorbaar in zijnen boezem. De rivier was nog slechts een vijftigtal dra's van hem verwijderd; hij bereikte die, leschte er zijnen dorst, wierp zich er in en op den rug zich boven houdende, liet hij zich door den snellen stroom medevoeren.

De stemmen zijner vervolgers kwamen nader bij, het geblaf der honden deed zich al nader en nader hooren aan alle kanten en in alle rigtingen zag men de fakkels schitteren. Sommige boeren waren te paard, anderen te voet, allen gewapend met hetgeen hun het eerst in de handen kwam, toen zij op nieuw het berigt vernamen, dat de gevangene ontsnapt was.

«Hij kan niet ver af zijn," zeide de man, die aan het hoofd liep, «zie hier de sporen van zijn knieën! Het is gelukkig, dat hij zich niet van zijne voeten bedienen kan, anders zou de duivel hem niet kunnen beet krijgen."

«Zie hier bloed!" riep de zoon van den ouden Kador, de eenoogige. Woedend over den moord aan zijnen vader gepleegd, had hij gezworen Ali met eigene handen te zullen verworgen, hoewel hij ook behoorde tot het getal der in slaap gevallen wachters, die de dief in zijn medelijden gespaard had."

«Aan deze zijde," zeide een ander. «Hij heeft dezen heuvel over moeten klimmen, zie hier zelfs het spoor van zijne vervloekte zes vingeren!"

«Er is geen ander God dan onze God!" hernam een derde; «ik wil wedden dat hij verborgen is onder de laurieren en rozen. Zoek Zeitoun, zoek!" zeide hij tot zijn hond, die het bebloede spoor berook en volgde.

Zij klommen den heuvel af, en volgden de sporen van den vlugteling tot aan den rand des waters

«Hij is de rivier overgezwommen!" riep eene stem uit, en mannen en paarden verhit op de vervolging, bereikten in een oogenblik den overkant. Daar hielden alle aanwijzingen op. Zij doorzochten het geheele land in den omtrek, maar zonder eenig gevolg. De honden zelfs waren in de war. «Hij heeft de straf ondergaan, die zijne misdaden verdienden," riep een dergenen uit, die vroeger verpligting hadden aan Ali, «hij zal verdronken zijn! Dat God zich over zijne ziel ontferme!" en de geheele bende keerde naar het dorp terug.

(Vervolg hierna.)

vet (waarschijnlijk Zr. Ms. korvet *Juno*, kapt.-luit. ter zee *Storij*) het eskader bij Gibraltar verlaten en naar New-York zullen stevenen om later onze vlag in Mexiko te vertoonen. Zr. Ms. korvet *Nehalennia*, kapt.-luit. *van Braam Houckgeest*, zal alvorens naar Java te zeilen, Rio de la Plata, Rio Grande en andere plaatsen in die streken aandoen.

— Zr. Ms. Schoener *Aruba*, gevoerd door den luitenant ter zee 1e klasse *C. J. Berghuis*, ter begeleiding der haringvloot uit Vlissingen vertrokken, is den 12. jl. te Lerwick binnengeloopen.

— Het is eene wijze maatregel in sommige belangrijke zaken met den tijd meê te gaan, en niet door stijfhoofdig vasthouden aan verouderde gebruiken of gewoonten, nadeel aan die zaken toe te brengen. Sedert onheugelijke jaren was het eene wet geworden, dat de haringvisschers, St. Jansnacht, den 24. Junij, hunne netten uitwierpen, zoodat men eerst in 't begin van julij dat smakelijk zeebanket op onze tafel zag verschijnen. Om gewigtige, de groote visscherij bevorderende redenen, besloot Z. M. dat tijdstip te vervroegen en wel op den 10. Junij, en reeds mogten wij ons verblijden in het bezit van nieuwen haring, waarvan het eerst 91 1/8 ton werden aangevoerd en tegen *f* 700 de ton zijn verkocht. De vervroegde vangst is derhalve, door dit wijze meê-gaan met den tijd, gelukkig uitgevallen, en vervroegt ook tevens de winsten van duizenden, die er hun brood mede verdienen. Mogt dat meê-gaan met den tijd zich ook tot andere takken van handel en industrie bepalen, hoe zou zulks niet ten gunstigste medewerken voor nog meer ingezetenen van Nederland! (*T. N.*)

— Zondag aanstaande zal van Harderwijk te water naar het Nieuwe Diep vertrekken een detachement aanvullingstroepen, sterk 130 onderofficieren en manschappen, onder bevel van den van verlof terugkeerende kapitein der infanterie *G. Schultheis*, den eerste luitenant der infanterie *C. Seydekkens*, den tweeden luitenant *G. P. de Nere* en den officier van gezondheid *J. Einthoven*, ten einde dingsdag daaraan volgende over te gaan aan boord van het schip *Johanna Maria Christina*, kapitein *C. N. Gorter*, en naar Java te worden gevoerd.

INGEZONDEN STUKKEN.

Waar moet het heen?

De ministers stellen ongehoorde en prangende wetten voor; *vrywillige* leeningen, met de *bajonnet* in het verschiet. De belastingen worden meer productief gemaakt, ofschoon het volk jaarlijks meer verarmt en de werkhuizen en gevangenissen sterker dan ooit gevuld zijn; zelfs de grootste ridder van het Behoud kan niet ontkennen dat moedeloosheid en ellende in duizende huisgezinnen heerscht.

Ten gevolge daarvan, en van andere wijze wetten en maatregelen, verlaat reeds eene menigte gegoede en nijvere ingezetenen het land hunner geboorte. Ofschoon door duizende betrekkingen, herinneringen, gebruiken en zeden als het ware onafscheidelijk er aan gehecht, verbreken zij die banden, om in vreemde en onbekende streken God op hunne wijze te loven en de vruchten te genieten van hunnen arbeid. In het land waarheen zij zich begeven worden zij niet voor den regter gebragt, wanneer zij met meer dan 20 personen God aanbidden op eene wijze die hun hart en geest dienstig oordeelt voor hun eeuwig heil; daar mest zich geen aristocraat of adelijke met het brein hunner herzenen of het zweet hunnes aanschijns; de vruchten die de inspanning des verstands oplevert, vaak gerijpt door uren van studie, ontwoekert aan de stilte des nachts, worden niet geplukt, — de akker, gedrenkt met het zweet des landmans, wordt niet gemaaid ten voordeele eens overmoedigen adels, te arm om te leven en te lui en te trotsch om te werken, zooals in het gelukkig Nederland geschiedt. De lieve regering zorgt hier voor posten tot in het oneindige, onnoodige, de welvaart belemmerende posten, die met duizenden guldens jaarlijks betaald worden, ten einde adelijke ledigloopers, die pest der maatschappij, niet zouden verhongeren. Komt er geld te kort en kan men geene nieuwe belastingen uitdenken of durft men de opcenten niet vermeerderen, om het gat te stoppen, waartoe meestal millioenen benoodigd zijn, dan leent men vrijwillig, met bedreigingen die den stoutmoedigsten het hart in de schoenen doet zinken en men maakt het bestaande meer productief; dat wil zeggen, men verzwaart den last die reeds drukt op de schouders der nijvere klasse; men haalt de koorden sterker aan, om onder den schijn alsof de belastingen niet vermeerderd waren, meer geld in de schatkist te krijgen. Intusschen wordt dat adellijk goedje talrijk als het zand der zee; de regering zorgt onophoudelijk voor nieuwe loten, en de oude stam, die er vrolijk en onbezorgd op in leeft, is zeer vruchtbaar. Waar moet dat heen? Nog eenige jaren op deze wijze huis gehouden, en men vindt in het gelukkige vrije Nederland, dat toonbeeld voor andere rijken!!! niets meer dan baronnen, jonkheeren, ambtenaren, bedelaars en het ministerie; dat zal dan eerst een heerlijk leven voor den patricierstoet zijn! Al de burgers met de oppositie en de vrije drukpers — want bedelaars lezen niet — het land uit en naar de maan! Geene aanmerkingen meer op het budget of laffe vitterijen over het zoek raken van eenige millioenen schats. Wat zullen die ministers ruim handen hebben en rijkelijk gunsten en gratificatien, ambten, linten, strikjes, kruisjes en goud met schoppen vol kunnen uitdeelen. Wij zien in onze verbeelding het dierbare ministerie op een' verheven zetel, en de gelukkige Nederlanders, dronken van bewondering en aanbidding op den buik liggen, snakkende naar een genadig lachtje, als een op het drooge liggende visch naar water.

Weg dus met die gemeene burgerhoop, de zoogenaamde nijvere middelstand; allen naar Amerika!

Ja, allen maar naar Amerika!!

. . . .
. . . .

Maar wie zal dan de miris met ezelsvoor vullen?

MENGELINGEN.

Testament van J. H. Br.

(Uit Europa.)

Men zegt, dat ik een soldatenkind ben. Mijn vader heb ik nooit gekend, evenmin als mijne moeder dien kon aanwijzen. Toen ik tien jaren oud was, kende ik al de soldaten der kompagnie, maar mijne moeder niet meer, die mij, drie jaren vroeger, aan het medelijden harer vroegere aanbidders had overgelaten, en heimelijk vertrokken was. Ik had het dus aan mijne diepe onderwerping, aan de luimen en grillen mijner gebieders, alsmede aan mijne kleine geestigheden te danken, dat men mij niet wegzond, maar zachtjes aan tot eenen stand voorbereidde, welks voortreffelijkheid ik evenmin roemen als ontkennen kan; omdat ik geen anderen ken, en dus iedere vergelijking mis.

Aan mijne opvoeding werd, zoo als men wel kan nagaan, niet veel zorg besteed. Ik leerde nogtans lezen en schrijven, en had dit bij menigen daglooners-zoon voor. Toen ik vijftien jaren telde, kon ik de meest gewone stukken op de trommel uitvoeren, tot welker hantering men mij, niet zoo zeer om mijn muzikalen aanleg als wel om mijn leeftijd en kleine gestalte, provisioneel had opgeleid. Bovendien had ik mij de manieren der soldaten in het algemeen, maar die der tamboers in het bijzonder, zoodanig eigen gemaakt, dat ik aldra geen volzin meer voor den dag kon brengen, zonder dien met vloekwoorden aan elkander te koppelen. Vreemd aan de lessen van verstandige menschen vreemd aan den vooruitgang en beschaving eener welgeordende maatschappij — onbekend met het hoogere vooruitzigt der godsdienst, en verstoken van den zoeten troost der ouderliefde — schetste ik mij het leven als een korten straftijd af, waaraan de dood voor goed een einde maakte. Noch de mannelijke leeftijd, noch de omgang met eenen weldenkenden hebben deze gedachte geheel in mij kunnen uitwisschen, maar zijn slechts in staat geweest mij een flaauw en verward denkbeeld te geven van eene toekomst nà dit leven. Thans verbeeld ik mij, dat de dood mij een anderen stand en woonplaats zal geven, waarbij ik, wiens eenige bevordering van tamboer tot soldaat geweest is, zou gelooven, dat ik hierbij stellig moet winnen, en ik ga den dood, dien velen een vijand noemen, gewillig als een vriend te gemoet. Ik voel mijne krachten verminderen, de aarde geeft mijne beenen geene vaste rustplaats meer, en ik vind mij dus verpligt, eenige beschikkingen over mijne nalatenschap te maken, omdat het mij niet hetzelfde is, hoe daarmede geleefd wordt. « Een soldaat nalatenschap?" zal men vragen. Ja, zoowel als de rijkbezoldigde kans ziet om niets na te laten, zoowel kan de man, die vijf-en-twintig cents daags inkomen heeft, door zuinigheid, zich eenig vermogen verwerven. Ik ben dertig jaren soldaat geweest, — heb mij, gedurende de twintig laatste, van iedere onnoodige uitgave onthouden, mij iedere buitengewone genieting ontzegd, menige ontbering getroost, en ben hierdoor, onder mijne kameraden, een rijk man geworden. Ik heb thans, behalve het te goed op mijn kleedingboekje, over honderd gulden te beschikken, en beveel dat hiervan, ingevolge dit testament, gebruik zal gemaakt worden. Tot uitvoerder van mijnen laatsten wil benoem ik den Sergeant-majoor onzer kompagnie, en leg hem daarvoor toe vijf gulden en zestig cents, zijnde het juiste bedrag der gelden, die hij mij, bij het gaan met en keeren van verlof door den neus had kunnen boren, maar waaromtrent hij jegens mij, misschien uit vrees, dat mijne bekende zuinigheid hem tegenstand zoude bieden, van den gewonen regel afgeweken is. De fourier geniet hiervan zijne percenten.

Het te goed op mijn kleedingboekje vermaak ik aan 's Rijksschatkist; omdat deze de eenige is, die dit aandeel zonder leges kan aanvaarden.

Aan den barbier der kompagnie vermaak ik twee gulden, onder voorwaarde, dat hij hiervoor een scheermes koopt, dat alleen het haar, en niet de huid, wegneemt.

Aan Mie, de waschvrouw, legateer ik een rijksdaalder; omdat zij mijn linnen steeds in het eerste zeepsop gewasschen heeft. Sappeur R. geef ik vijf gulden; omdat hij mij altijd zoo veel gastvrijheid bewezen heeft, en aan Hans, zijne vrouw, eene gelijke som. Zij zal wel weten waarom.

Aan den luitenant A..... vermaak ik tien gulden, om daarmede het kleinood te bevrijden, dat ik voor hem in den Bosch naar de gevangenis gebragt heb, en hetwelk hij toen zeide dat hem zoo dierbaar was.

Aan den korporaal D. één gulden, zijnde het dubbel der som, die mij eens van hem gewerd, toen de geldzucht over mijne eerlijkheid zegevierde.

Aan Griet, de marketentster, twee gulden, voor iederen graad eene, die zij mij den borrel sterker liet, dan voor de andere soldaten.

Voorts zonder ik eene som af, om mijn dood in de *Haarlemmer-Courant* bekend te maken; met mijn rang en stand er bij. De wereld ziet toch gaarne zeldzaamheden!

Mijn tabaksdoos vermaak ik aan den sergeant P...., ten einde hij het gemis van dit voorwerp niet steeds tot een voorwendsel bezige, om van anderen tabak te leenen.

Ik vermaak dertig gulden aan de dochter van den tolgaarder W. te V............ omdat ik haar beloofd heb te trouwen; maar trouweloos genoeg geweest ben, om hare zwakheid met ondank te beloonen. Hare moeder krijgt vier gulden, om daarvoor een onlangs uitgekomen werkje te koopen, getiteld: *Zorg der ouders voor het behoud der goede zeden voor hunne kinderen.*

Onzen bataillons-kommandant vermaak ik mijn zakhorologie, ten einde hij niet steeds vloeke, dat hij te laat of wij te vroeg op de exercitie komen.

Uit het overige geld koope men mij eene kist, die digt is en geschaafd.

Wat er dan nog overschiet verdeele men onder de tamboers en zes fuseliers, die, bij mijne uitvaart, trommelen en schieten, opdat het, behalve de kompagnie, nog meer menschen weten, dat er een soldaat begraven wordt! —

De Dronkaard.

In zekere stad, woonde in zekere straat zeker man, die de loffelijke gewoonte had, geen lid van de matigheidsmaatschappij zijnde, de voorkeur boven water, thea en koffij aan jenever te geven. Gezegde, of liever ongenoemde man dan, ging echter dikwijls de palen van een redelijk gebruik te buiten, en was dan zijne vrouw zeer lastig, die er een buurman over klaagde. Deze, een zeer ...zigtig mensch, beloofde haar, den man volkomen te zullen herstellen van zijne kwaal. De eerste maal de beste zou zij hem slechts waarschuwen. Dit gebeurde. De man op een' avond weder zeer beschonken te huis komende, ging de buurman bij hem. In de voorbaat dat hij een doodkist van ruwe planken laten vervaardigen. De dronken niets bewuste, en op het bed liggende man, werd in die kist gelegd met een witte slaapmuts op en in zijn hemd.

Men droeg de kist vervolgens in den kelder, zette die in een hoek neder, en de buurman ging, na een rouwmantel omgedaan en een grooten ronden begrafenis-hoed huilebalk geheeten, opgezet te hebben, in den anderen hoek van den kelder zitten. Bij de kist liet men eene lamp branden. Na verloop van een paar uren, werd de gekiste man wakker, keek rondom zich, ontwaarde zijne enge bedstede, rees vervolgens overeind en zag, dat hij in eene doodkist lag. « Waar ben ik" riep hij verwonderd uit. « Waar ben ik hier?" En nu antwoordde de zwarte man, met eene holle stem: « In het rijk der dooden!" — « Zoo!" was het antwoord. — « Maar vriendlief ben je al lang hier geweest?" — « Ja, sedert drie jaren!" — « Ei, ei, wel dan weet je hier beter den weg dan ik. Zie dan eens of je niet een slokje voor me kunt bekomen, voor den schrik!"

Het plan van den buurman was ditmaal mislukt.

De telkunstige weduwe.

Een dametje verloor haar' lammen echtgenoot,
En wilde alreeds, twee maanden na zijn' dood,
In spijt van volksbegrip en zeden,
Op nieuw in 't echtgareel gaan treden.
De schout, dien zij haar wensch te kennen gaf,
Sprak, niet gesticht: « Mevrouw! wat drift! Wat ijlt ijt jegten!
« Weet: onze wetten zijn zeer straf,
« En vordren van een weeuw, op 't minste tien maanden wachten:
« Zie dus vooreerst nog van uw plannen af."
Het weeuwtje, niet vervaard door deze rede,
Lacht eens, en daadlijk antwoordt zij:
« O! wat dit punt betreft: men telle vrij
« De acht maanden van mijn ega's lamheid mede!"

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 29. Junij. Sedert den 27. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Delphige, D. D. Spille, Montevideo, huiden; Salbewey, J. Colley, Havannah, Elisa Demson, P. Julay, Mobile, beide suiker; Callas, F. B. Hain, New-York, rijst en katoen; James en Mary, J. Thomas, Londen, tarwe; Lisette, J. Tisher, Genua, rijst; John en Jenny, J. Rowley, Pontowan, Porceleinaarde.

Voor Gend bestemd:

Mary Louise, F. J. de Jaegbere, Badhurst, noten, American, T. Weeks, Hablime, katoen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Hortense, J. Morrisson, ballast, Liverpool; la Camille, P. Cabun, stukgoed, Hamburg; Triumph, J. Loggeld, ballast, Montreuil, Jeannette, W. H. Bonger, stukgoed, St. Petersburg; Irene, J. Breekwoldt, Harwich, Familien, J. Lange, Swanwich, beide ballast.

Van Brussel gezeild;

Aurora, G. M. Griedan, ballast, Sunderland.

Ter reede gekomen.

Z. M. stoomschip Cycloop, kommand. Coertsen, van Hellevoetsluis.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.
Sluiting des avonds « 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.